

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Jantoše a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Markéty Fialové ve věci

žalobkyně: **MUDr. O. R.**
bytem X
zastoupena advokátem JUDr. Pavlem Brachem, LL.M.
sídlem Klapálkova 3132/4, 149 00 Praha 4

proti
žalované: **Česká lékařská komora**
sídlem Lužická 419/14, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 4. 2024, č. j. 20/76-001/0464 ve věci vyloučení z ČLK,

takto:

I. Rozhodnutí Čestné rady České lékařské komory ze dne 12. 4. 2024, č. j. 20/76-001/0464, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Pavla Bracha, LL.M., sídlem Klapálkova 3132/4, 149 00 Praha 4.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V záhlaví označeným rozhodnutím Čestná rada České lékařské komory (dále jen „Čestná rada ČLK“), uznala žalobkyni vinnou ze spáchání disciplinárního provinění proti povinnostem člena České lékařské komory (dále jen „ČLK“), jehož se měla žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

dopustit tím, že „svým diagnostickým a léčebným postupem v době od 27. 6. 2019 do 19. 7. 2019 postupovala při léčbě pana V. K. *non lege artis*, jak vyplývá ze závěru posudku oborové komise pro dermatovenerologii Vědecké rady ČLK č. 33/2021, když pro akutní prostatitidu neprovedla potřebná vyšetření, která ji mohou potvrdit, nespecifickou urethritidu léčila nestandardními výplachy močové trubice, což neodpovídá zásadám evidence based medicine a navíc léčení této diagnózy spadá do oboru urologie. Dále indikovala léčbu plicní chlamydiové infekce, přestože diagnostika a léčba tohoto onemocnění spadá do oboru pneumologie a onemocnění nebylo žádným z provedených vyšetření prokázáno, když pouhé titry protilátek nejsou podkladem k antibiotické léčbě. Za léčbu uretritidy a prostatitidy naučtovala lékařka pacientovi částku 5 900 Kč, přestože byl pojištěncem VZP. Tím porušila ustanovení § 4 odstavce 5 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování, ve znění pozdějších předpisů, a ustanovení § 9 odstavce 2 písmeno a) zákona č. 220/1991 Sb., České národní rady o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře (dále jen „zákon o ČLK“), protože nevykonávala lékařské povolání odborně a v souladu se zákony“. Za popsané disciplinární provinění uložila Čestná rada ČLK žalobkyni disciplinární opatření ve formě vyloučení z ČLK.

II. Argumentace stran

Žaloba

2. Žalobou se žalobkyně domáhala zrušení uvedeného rozhodnutí. Rozsáhlé odůvodnění žaloby a jednotlivých žalobních bodů soud stručně shrnuje takto:
 - a) návrh na zahájení řízení nesplňuje z obsahového hlediska základní podmínky pro zahájení disciplinárního řízení u Čestné rady ČLK. Návrh na zahájení disciplinárního řízení navíc nebyl žalobkyni fyzicky doručen, doklad o doručení není součástí správního spisu;
 - b) žalovaná se nevypořádala s otázkou časové působnosti disciplinárního řádu ČLK, neboť zřejmě byl použit stavovský předpis se změnami v roce 2022. V souvislosti s touto otázkou se žalovaná zejména nevypořádala s otázkou zániku odpovědnosti za disciplinární provinění z hlediska promlčení;
 - c) žalovaná se dále nedostatečně vypořádala s námitkou žalobkyně, že nebyla přizvána k jednání Vědecké rady ČLK pro dermatovenerologii;
 - d) žalovaná nerespektovala právo žalobkyně účastnit se jednání Čestné rady OS ČLK Praha 1 tak, aby se mohla bránit obvinění a aby se případně mohlo jednat o možnosti odklonu podle § 9 disciplinárního řádu ČLK;
 - e) výslech žalobkyně na jednání Čestné rady ČLK měl být veden postupem podle § 82 odst. 1 a 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, resp. podle § 92 odst. 1 až 3 trestního řádu. Žalobkyně tvrdí, že jednání dne 12. 4. 2024 neprobíhalo jako prostor pro její obhajobu, ale jako jednostranné přesvědčování o její vině. Namísto výslechu či objektivního zjišťování skutkového stavu šlo podle ní o diskusi bez právní relevance, vedenou členy rady, kteří nebyli odborníky v daném oboru. Žalobkyně namítá, že jí nebylo poskytnuto poučení o právech, ani nebyla vyzvána k vyjádření k věci;
 - f) napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje konkrétní vymezení, v čem měla žalobkyně porušit zákon, ani jaký postup by byl v dané situaci *lege artis*. Žalobkyně poukazuje na to, že skutkové závěry rozhodnutí vycházejí pouze ze stížnosti pacienta, doplnění stížnosti a sdělení praktické lékařky MUDr. I. B., aniž by tyto osoby byly v řízení

vysechnuty, nadto ani nebyl vyžádán znalecký posudek podle § 54 správního řádu. Podle žalobkyně pak nebyl dodržen postup podle § 36 odst. 3 správního řádu (možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a absence informovanosti žalobkyně o jejich sumarizaci v rozhodném období);

g) odborný posudek, na kterém je založeno napadené rozhodnutí, je chybný, neboť činí právní závěry (postup *non lege artis*), aniž by uvedl, co jsou zákonným způsobem etablovaná pravidla vědy a uznávané medicínské postupy v daném případě. Odborný posudek je založen na spekulacích a zaujatém osobním názoru. Skutečnost, že pacient K. měl za úhradu platit, vůbec neměla být předmětem ovlivnění odborníků vyhotovující odborný posudek, neboť to se způsobem volby metody léčby nemá nic společného. Dále je sporné hovořit o psychickém dopadu na pacienta, pokud nebyl objektivizován a zkoumán ani jeho fyzický zdravotní stav (zdravotní stav pacienta nebyl komisi znám). Poukazuje na to, že pacient podal stížnost až téměř rok po skončení léčby, což podle ní svědčí o tom, že léčba neměla negativní dopad. Ekonomické dohody o platbách mezi žalobkyní a pacientem nemohou být hodnotícím kritériem zásady uvedené v § 4 odst. 5 zákona o zdravotních službách (definice *lege artis*);

h) žalobkyně uvádí, že nebyla řádně informována o tom, že její věc bude projednávána před Čestnou radou ČLK, což považuje za porušení zásady transparentnosti řízení;

ch) žalobkyně dále zpochybňuje, zda bylo napadené rozhodnutí Čestné rady ČLK přijato v souladu s § 10 odst. 4 disciplinárního řádu, neboť není patrné, kdy a jak bylo rozhodnutí přijato a vyhlášeno;

i) žalobkyně uvádí, že napadené rozhodnutí jí přičítá další disciplinární provinění spočívající v účtování částky 5 900 Kč pacientovi K. za léčbu, přestože byl pojištěncem VZP. Podle žalobkyně však není z výroku rozhodnutí zřejmé, že se jedná o samostatné provinění, což má význam pro posouzení otázky promlčení. Platba byla provedena na základě dohody mezi ní a pacientem, v rámci smluvní svobody podle občanského zákoníku. Pacient byl informován o ceně, částku zaplatil dobrovolně a nebyl nucen k úhradě mimo rámec zákona. Žalobkyně namítá, že neúčtovala úkony dvakrát ani neodmítla úhradu ze zdravotního pojištění, což by mohlo být považováno za porušení zákona. Tyto skutečnosti nebyly v řízení prokázány ani uvedeny v odůvodnění rozhodnutí;

j) žalobkyně tvrdí, že správní orgán nesprávně vyložil její vyjádření na jednání Čestné rady ČLK dne 12. 4. 2024, když jí přičetl podceňování standardního způsobu léčby, ačkoliv ona pouze hájila individuální přístup k pacientovi a možnost volby léčby na základě dohody. Podle žalobkyně nebyl postup doporučený členy Čestné rady ČLK podložen odbornými články, vědeckými poznatky ani odborným posudkem. Jednalo se spíše o subjektivní názory, které nemají právní relevanci. Zákon nevyklučuje použití starších (obsoletních) metod léčby, pokud vyhovují konkrétnímu pacientovi a nejsou zakázány. Pausální hodnocení jejího postupu jako nesprávného je podle ní v rozporu se zákonem;

k) žalobkyně namítá, že jí byla napadeným rozhodnutím uložena nejprísnější sankce – vyloučení z ČLK – bez řádného a přezkoumatelného odůvodnění. Její aktivní obhajoba byla v napadeném rozhodnutí negativně hodnocena jako nedostatek sebereflexe, aniž by se správní orgán vypořádal s jejími argumenty. Podle žalobkyně rozhodnutí neobsahuje individuální posouzení její osoby ani okolností případu, a sankce se neopírá o zákonné důvody uvedené v § 10 odst. 3 disciplinárního řádu ČLK;

l) žalobkyně dále namítá, že jednání konané u Čestné rady ČLK proběhlo za účasti lékařů, kteří nebyli odborností dermatovenerology. Dále zpochybňuje odbornost zpracovatelů odborného posudku, kteří taktéž nejsou dermatovenerology;

m) žalobkyně dále namítá celou řadu odborných námitek proti napadenému rozhodnutí. Předně nesouhlasí s tím, že by nebyla oprávněna k léčení nespecifické urethritidy, neboť žalobkyně má na uvedenou diagnózu řádně uzavřenou smlouvu se všemi zdravotními pojišťovnami. Léčení nespecifické urethritidy (N341) není vyhrazeno pouze oboru urologie;

n) informace uvedené ve stížnosti pacienta nejsou pravdivé, správní orgán je co do správnosti nezkoumal a bral je jako pravdivé (neprováděl dokazování). Stanovisko MUDr. B. absentuje ve správním spise, byť je podkladem pro napadené rozhodnutí. Tvzení, že „*pan K. léky užíval, ale protože se po nějaké době medikace cítil velmi špatně, navštívil všeobecnou praktickou lékařku MUDr. I. B.*“, tak nemá oporu ve správním spise, když nevyplývá ani z tvzení pacienta K. Není známo ani datum, kdy došlo k uvedené návštěvě praktické lékařky;

o) závěr správního orgánu: „*(...) předepsala mu léky, které osobně vyzvedla v lékárně Polikliniky R. a za hotové je pacientovi v ordinaci prodala, přestože byl pojištěncem VZP*“, je bez důkazu tvrzená nepravda a nesprávný skutkový závěr. Léčba pacienta byla nadstandardní pro ambulantní zdravotní zařízení a nepodléhá podle nasmlouvaných výkonů úhradě zdravotní pojišťovny. Cena léčby zahrnuje čas věnovaný pacientu a dále cenu zvlášť účtovaných léků, které nelze pacientu předepsat na recept;

p) žalobkyně nesouhlasí s tvzením, že nevedla řádnou zdravotnickou dokumentaci, včetně údajného vedení paralelní dokumentace a neoznačených oprav. Uvádí, že za tyto skutečnosti nebyla obviněna ani shledána vinnou, přesto se správní orgán k těmto závěrům uchýlil bez jakýchkoliv důkazů. Podle žalobkyně se jedná o nepravdivé a nepodložené tvzení, které nemá oporu ve správním spise.

Vyjádření žalované

3. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby. Nesouhlasí s tvzením žalobkyně, že by nebyla s návrhem na zahájení disciplinárního řízení řádně seznámena. Podrobné vymezení skutku, který byl žalobkyni kladen za vinu v rámci odborného posudku, byl obsažen v odůvodnění daného návrhu. Skutek není v souladu s platným a účinným zněním § 2 odst. 1 disciplinárního řádu ČLK promlčen. Touto otázkou se žalovaná zabývala na str. 4 napadeného rozhodnutí. Oborové komise Vědecké rady ČLK nekonají jednání, k nimž by byl přizván obviněný lékař. Smírné řízení nebylo považováno za účelné, neboť předmětem stížnosti byly odborné otázky. Jednání před Čestnou radou ČLK proběhlo řádně dle disciplinárního řádu. Čestná rada ČLK v rámci volného hodnocení důkazů nepřihlédla k těm aspektům odborného posudku, kde se členové komise vyjadřovali k právním otázkám či spekulovali o psychické újmě a možných následcích na zdraví pacienta. Rozhodnutí bylo přijato a řádně oznámeno žalobkyni i jejímu tehdejšímu právnímu zástupci. Úhrada zdravotních služeb není v České republice ovládána zásadou smluvní volnosti. Pacient byl řádně pojištěn u VZP, s níž má žalobkyně uzavřenou smlouvu o poskytování a úhradě hrazených služeb. Není možné, aby v Čestné radě ČLK byli zastoupeni lékaři všech odborností, neboť tato rada má podle zákona o ČLK 9 členů, avšak odborností lékařů je více. Diagnostický a léčebný postup u diagnóz nespecifická uretritida a akutní prostatitida byl nesprávný, odporující odborným doporučením. Antibiotická léčba byla v rozporu s platnými zásadami antibiotické léčby. Co se týče pochybností o způsobu vedené zdravotnické dokumentace, ty vyvolala při ústním jednání sama žalobkyně, když uvedla, že

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

vede dvojí zdravotnickou dokumentaci (počítačovou a listinnou). Počítačovou dokumentaci však nedoložila. Z logiky věci tedy ani další dokumentování této skutečnosti ve spise mimo protokol z jednání není možné. Žalobkyně své tvrzení, že má uzavřenou smlouvu se zdravotními pojišťovnami na léčení specifické urethritidy, nikterak nedoložila. V podrobnostech žalovaná odkázala na obsah napadeného rozhodnutí.

Replika žalobkyně

4. Žalobkyně v replice zopakovala své žalobní námitky a dále uvedla, že stále pacient K. dosud nikomu nesdělil, jaké následky léčby prováděné žalobkyní na jeho zdraví vznikly. Současně namítá, zda Čestná rada ČLK byla vůbec způsobilá ve věci rozhodnout pro podmínku stanovenou v § 13 odst. 2 disciplinárního řádu ČLK (s účinností od 30. 11. 2015), tedy pro existenci pověření pověřeného člena, když ze stejnopisu napadeného rozhodnutí vyplývá, že jej podepisoval předseda Čestné rady ČLK, který u jednání konaného dne 12. 4. 2024 nebyl přítomen. Žalobkyně ve své replice dále zdůrazňuje, že pacient K. byl její metodou léčby pravděpodobně vyléčen, což nebylo v řízení vyvráceno, a tudíž nelze bez dalšího uzavřít, že léčba byla nesprávná. Podle ní nebyla dostatečně posouzena individuální vhodnost zvolené metody léčby ve vztahu ke konkrétnímu pacientovi, jak to vyžaduje § 4 odst. 5 zákona o zdravotních službách, a žalovaná se snaží nedostatky rozhodnutí napravit až dodatečně ve svém vyjádření. Žalobkyně namítá, že žalovaná nesprávně interpretovala její tvrzení ohledně vztahu mezi kvalitou zdravotní péče a jejím financováním. Zdůrazňuje, že pacient K. hradil nadstandardní péči, která by jinak byla poskytována na lůžkovém oddělení, a že taková péče není hrazena z veřejného zdravotního pojištění. Žalobkyně dále kritizuje, že žalovaná se ve vyjádření snaží dodatečně ospravedlnit sankci poukazem na dvě starší, odložené stížnosti, které neměly žádný právní dopad, a považuje tento postup za účelový a neslušný pokus o její očernění. Podle žalobkyně nebyly splněny ani formální, ani materiální podmínky pro uložení tak závažného disciplinárního opatření.

Následná podání

5. V následných podáních účastníci setrvali na svých závěrech, které dále dílem opakovali, dílem částečně rozvíjeli.

III. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez nařízení jednání.

K námitce promlčení disciplinárního provinění

7. Krajský soud se nejprve zabýval otázkou namítaného zániku odpovědnosti za disciplinární provinění.
8. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující chronologii relevantních skutečností:

18. 6. 2020	byla žalované doručena stížnost pana V. K. na neodborný a neetický postup při léčbě žalobkyní, jehož důsledkem je poškození zdraví pacienta;
22. 6. 2020	rozhodl pověřený člen Revizní komise ČLK, že stížnost přijímá a předává k řešení Revizní komisi okresního sdružení lékařů ČLK v OS ČLK Praha 1;
1. 7. 2020	byla stížnost nejpozději doručena žalobkyni, neboť tímto dnem datovala své vyjádření k ní;

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

5. 11. 2020 pacient K. v doplnění stížnosti uvedl, že žalobkyně neměla dostatek indicií k léčbě, kterou prováděla nesprávně, požadovala úhradu za léky, ačkoliv byl pacient pojištěncem VZP, absentoval také souhlas pacienta s prováděnou léčbou. Celkové jednání žalobkyně označil za neodborné a v rozporu s etikou člena lékařského stavu, přičemž tyto skutečnosti dále rozvedl;
21. 9. 2021 byl vypracován odborný posudek;
10. 5. 2022 proběhlo jednání Revizní komise obvodního sdružení ČLK Praha 1 za přítomnost žalobkyně, kde byla seznámena se závěry vypracovaného odborného posudku;
25. 5. 2022 byla žalobkyni doručena výzva k vyjádření k odbornému posudku;
23. 8. 2022 se žalobkyně vyjádřila k odbornému posudku tak, že s jeho závěry nesouhlasí, není z něho patrné, jakým způsobem došel k závěrům o důsledcích její léčby (psychická újma, bolestivé léčebné procedury), a stěžovatel ke své stížnosti nedodal žádné důkazy, které by prokazovaly opak. Úctování za léčbu pak bylo oprávněné;
3. 1. 2023 Revizní komise obvodního sdružení lékařů ČLK v OS Praha 1 podala podle § 7 odst. 4 disciplinárního řádu ČLK návrh na zahájení disciplinárního řízení Čestné radě obvodního sdružení lékařů ČLK v Praze 1, které jí bylo doručeno dne 25. 1. 2023, pro disciplinární provinění, kterého se žalobkyně dopustila tím, že při léčbě pacienta K. v době od 27. 6. 2019 do 19. 7. 2019 postupovala *non lege artis*;
5. 4. 2023 Čestná rada obvodního sdružení lékařů ČLK v Praze 1 rozhodla podle § 10 odst. 1 písm. b) disciplinárního řádu ČLK tak, že se věc postupuje k dalšímu řízení a rozhodnutí Čestné radě ČLK;
12. 4. 2024 proběhlo jednání před Čestnou radou ČLK, která vydala žalobou napadené rozhodnutí, jímž uznala žalobkyni vinnou z disciplinárního provinění popsaneho v odst. 1 rozsudku.
9. Právním rámcem institutu zániku práva projednat disciplinární delikt člena ČLK se v minulosti zabýval Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 6. 8. 2014, č. j. 3 Ads 106/2013-29, v němž dospěl k závěru, že zákon o ČLK sice otázku zániku práva projednat disciplinární delikt neupravuje, nicméně v § 15 odst. 2 písm. a) zákona o ČLK zmocňuje ČLK k vydávání vlastního disciplinárního řádu, kterým je stavovský předpis ČLK č. 4, a tudíž je ČLK oprávněna upravit si otázku zániku práva projednat disciplinární delikt člena komory ve svém stavovském předpise. Dále uvedl, že má-li uplynutí lhůty v předpisech veřejného práva za následek zánik práva (např. práva projednat disciplinární delikt a rozhodnout o něm), jedná se o prekluzi (přestože disciplinární řád užívá pojmu promlčení), přičemž NSS zdůraznil, že prekluze je institutem práva hmotného.
10. Krajský soud se nejprve zabýval otázkou, které účinné znění disciplinárního řádu ČLK je na věc aplikovatelné. Žalobkyně totiž namítala, že v mezidobí došlo k novelizaci disciplinárního řádu s účinností od 21. 11. 2022, s čímž se bylo třeba vypořádat v napadeném rozhodnutí. Řízení bylo zahájeno podanou stížností dne 18. 6. 2020, tedy v době účinnosti disciplinárního řádu od 29. 11. 2015. V průběhu vedeného řízení došlo k jeho novelizaci s účinností od 21. 11. 2022. Dle § 16 tohoto stavovského předpisu ve znění účinném od 21. 11. 2022 platí, že: *„případy, u nichž ke dni účinnosti tohoto disciplinárního řádu již podala revizní komise okresního sdružení čestné radě okresního sdružení návrh na odložení věci nebo na zahájení disciplinárního řízení, proběhnou podle dosavadních předpisů.“* V nyní projednávané věci byl přitom revizní komisí okresního sdružení podán návrh na zahájení disciplinárního

řízení Čestné radě okresního sdružení dne 3. 1. 2023 (doručen 25. 1. 2023), tedy po účinnosti citované novely, proto se na věc aplikuje znění disciplinárního řádu novelizované s účinností od 21. 11. 2022. Právní úprava je přitom zcela jasná, soudu tak není zcela zřejmé, s čím bylo potřeba se ohledně aplikace toho kterého znění disciplinárního řádu vypořádat. Aplikace novelizovaného znění v každém případě nemá pro věc zásadního významu, neboť ve vztahu k ustanovením disciplinárního řádu týkajícím se zániku odpovědnosti (citovaným níže) nedošlo k žádné změně. Tato ustanovení zůstala i po novelizaci disciplinárního řádu v roce 2022 stejného znění jako v jeho předchozím znění. Jednotlivá znění disciplinárního řádu pro rozhodná období jsou přitom soudu známa z jeho úřední činnosti. V tomto ohledu je tedy námitka uplatnění právního předpisu příznivějšího pro pachatele disciplinárního provinění (žalobkyni) zcela mimoběžná, jelikož otázka zániku odpovědnosti za disciplinární provinění nedostála v průběhu dotčeného časového rámce žádné změny.

11. K samotné otázce zániku odpovědnosti za disciplinární provinění krajský soud uvádí následující. Disciplinární řád v první větě § 2 odst. 1 stanoví, že „*disciplinární provinění nelze projednat, uplynula-li od jeho spáchání promlčecí doba, jež činí jeden rok.*“ V posuzované věci byl v žalobou napadeném rozhodnutí vymezen skutek, jehož se měla žalobkyně dopustit, obdobím od 27. 6. 2019 do 19. 7. 2019. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno až dne 12. 4. 2024, což by podle první věty citovaného ustanovení vedlo k závěru o projednání deliktu žalobkyně až po uplynutí stanovené roční prekluzivní doby. V druhé větě uvedeného ustanovení jsou však vyjmenovány skutečnosti, v jejichž důsledku se prekluzivní doba staví. Proto se soud zabýval tím, zda takové skutečnosti v posuzované věci nastaly.
12. Podle § 2 odst. 1 věty druhé disciplinárního řádu platí, že „*běh promlčecí doby se staví:*
a) po dobu trvání řízení dle disciplinárního řádu, a to ode dne, kdy stížnost nebo podnět byly doručeny komoře nebo kdy komora zahájila řízení dle disciplinárního řádu z vlastního podnětu, přičemž promlčecí doba neběží až do dne konečného pravomocného vyřízení věci,
b) po dobu, kdy lékař, proti kterému stížnost směřuje, není členem komory,
c) po dobu, kdy je v téže věci vedeno řízení u jiného orgánu, zejména u orgánu činného v trestním řízení.“
13. Podle § 1 odst. 3 disciplinárního řádu platí, že „*řízením podle tohoto disciplinárního řádu se rozumí projednávání stížností orgány komory (dále jen „řízení dle disciplinárního řádu“). Řízení dle disciplinárního řádu je zahájeno dnem, kdy stížnost, která je podkladem pro toto řízení, komoře došla, a končí dnem nabytí právní moci posledního rozhodnutí příslušného disciplinárního orgánu komory o věci samé.*“
14. Podle odst. 4 téhož ustanovení „*v rámci řízení dle disciplinárního řádu probíhá:*
a) potřebné šetření a opatření ke zjištění, zda došlo k disciplinárnímu provinění a kdo se disciplinárně provinil (dále jen „šetření“), jehož cílem je též zjistit, zda řízení v dané věci je v kompetenci komory, zda je přípustné disciplinární řízení a zda je důvod k podání návrhu na jeho zahájení,
b) disciplinární řízení, jehož cílem je spravedlivě rozhodnout o návrhu revizní komise na zahájení disciplinárního řízení.“
15. Z citovaných ustanovení vyplývá, že řízení podle disciplinárního řádu, tj. projednávání stížností orgány komory, má dvě fáze. První z nich se odehrává před revizními komisemi okresních sdružení ČLK, přičemž účelem této fáze řízení je zjistit, zda je řízení v dané věci v kompetenci ČLK, zda je přípustné disciplinární řízení a zda je důvod k podání návrhu na jeho zahájení. Druhou fází je pak samotné disciplinární řízení, probíhající před čestnými

radami okresních sdružení ČLK, popř. stejně jako v nyní projednávané věci před Čestnou radou ČLK, které je zahájeno podáním návrhu na zahájení disciplinárního řízení zmíněnou revizní komisí a spočívá v jeho projednání a rozhodnutí o něm.

16. Zatímco historicky účinné znění disciplinárního řádu do 29. 11. 2015 vycházelo zřetelně z procesní oddělenosti obou fází celého řízení, čemuž tehdy odpovídala i konstrukce § 2 odst. 1 označující za skutečnost představující překážku běhu samostatně den podání stížnosti, samostatně předběžné šetření, samostatně disciplinární řízení a samostatně řízení podle § 14 disciplinárního řádu, po novelizaci účinné od 29. 11. 2015 pojímá disciplinární řád celý proces projednávání stížnosti jako celek a výslovně v § 1 odst. 3 vymezuje počátek řízení dnem, kdy došla ČLK stížnost, a konec dnem nabytí právní moci posledního rozhodnutí příslušného disciplinárního orgánu o věci samé. Tomu pak odpovídá i výše citovaný nový § 2 odst. 1 písm. a) disciplinárního řádu, který za překážku běhu prekluzivní doby označuje řízení podle disciplinárního řádu jako celek, tj. ode dne podání stížnosti až po právní moc posledního rozhodnutí ve věci samé. Jak již bylo soudem uvedeno, tato úprava zůstala i po novelizaci disciplinárního řádu s účinností od 21. 11. 2022 nezměněna.
17. Za rozhodné pro běh lhůty dle § 2 odst. 1 disciplinárního řádu lze tak považovat v posuzované věci jednak den 19. 7. 2019, jakožto den určující počátek běhu lhůty pro projednání disciplinárního deliktu a rozhodnutí o něm, a dále den 18. 6. 2020, kdy měla v důsledku doručení stížnosti žalované nastat překážka běhu prekluzivní lhůty dle § 2 odst. 1 písm. a) disciplinárního řádu. Ve smyslu výše citované úpravy disciplinárního řádu tak lze uzavřít, že nedošlo k zániku odpovědnosti za disciplinární provinění, neboť stížnost pacienta K. byla žalované doručena dříve, než uplynula prekluzivní lhůta jednoho roku. Běh jednorocní prekluzivní doby se přitom podáním stížnosti zastavil až do konečného pravomocného vyřízení věci. Rozsáhlá argumentace žalobkyně stran okamžiků, kdy došlo k stavění běhu lhůty a následně k opětovnému plynutí, je tak s ohledem na aplikaci účinného znění disciplinárního řádu zcela mimoběžná.

K námitce nedostatečných náležitostí návrhu na zahájení disciplinárního řízení

18. Delikty členů profesních komor jsou specifickou skupinou správních disciplinárních deliktů, které patří mezi správní delikty v širokém smyslu (viz např. Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2216, s. 302). Na řízení o nich se až na výjimky subsidiárně použije zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a tudíž je třeba na ně vztáhnout i judikaturní závěry týkající se obecných otázek správního trestání.
19. Krajský soud se ve své rozhodovací činnosti již několikrát zabýval otázkou (např. rozsudek ze dne 30. 11. 2020, č. j. 65 Ad 4/2019-107), jaké nezbytné náležitosti musí návrh na zahájení disciplinárního řízení obsahovat, jelikož zákon o ČLK ani disciplinární řád žádné obsahové náležitosti návrhu explicitně nestanoví [v § 14 odst. 2 písm. c) zákona o ČLK je uvedeno pouze to, že *revizní komise okresního sdružení podává návrh na zahájení disciplinárního řízení*]. Již v rozsudku ze dne 28. 11. 2013, č. j. 78 Ad 6/2011-37, přitom dospěl k závěru, který následně aproboval NSS v rozsudku ze dne 6. 8. 2014, č. j. 3 Ads 106/2013-29, který vyjádřil takto: „*I při nejmírnějších požadavcích na náležitosti návrhu na zahájení disciplinárního řízení [§ 14 odst. 2 písm. c) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře] musí být v návrhu alespoň v hrubých rysech vylíčen skutek - jednání, v němž je spatřován disciplinární delikt tak, aby tento skutek nebylo možno zaměnit s jiným.*“

20. V odůvodnění citovaného rozsudku NSS dále uvedl: „*Popis skutku jako nutná náležitost návrhu na zahájení disciplinárního řízení má svůj význam – jednak je nezbytné, aby měl disciplinárně (kárně) obviněný možnost se k obvinění vyjádřit (a to nelze bez toho, aby věděl, za co je vlastně disciplinárně stíhán), jednak je ale také kladen důraz na to, aby osoba nemohla být výrokem rozhodnutí o vině potrestána za skutky, které nebyly předmětem samotného kárného (resp. disciplinárního) návrhu. Tak například v případě kárných žalob advokátů Vrchní soud v Praze v roce 1997 judikoval, že "[k]árný senát kárné komise České advokátní komory nemůže uznat kárně stíhaného advokáta vinným skutkem, pro který nebyla podána kárná žaloba, a uložit mu za něj trest (§ 27 zákona č. 128/1990 Sb., o advokacii), byť i se současným potrestáním za jiné skutky, pro které žaloba podána byla" (rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 12. 1997, č. j. 6 A 208/95-57). Ačkoliv disciplinární řád stěžovatelky neobsahoval žádné ustanovení o tom, jaké podstatné náležitosti má návrh na zahájení disciplinárního řízení obsahovat, podle § 8 disciplinárního řádu se návrh na zahájení disciplinárního řízení zasílá lékaři, proti kterému návrh směřuje, tento lékař má právo písemně se k němu vyjádřit. Pokud návrh není dostatečný ve smyslu popisu skutku, který se stal (ačkoliv žalobkyně o skutku ví již ze zaslané stížnosti ve fázi předběžného šetření), nemá možnost adekvátně hájit svá práva. Přesné vymezení skutku, pro který je vedeno disciplinární řízení má význam i pro dodržení zásady ne bis in idem, vyjádřené mimo jiné i negativní podmínkou řízení – překážkou litispendence, která brání, aby bylo zahájeno řízení, pokud v téže věci probíhá řízení u jiného správního orgánu.*“
21. S citovanými závěry a jejich odůvodněním se krajský soud zcela ztotožňuje a po jejich aplikaci na posuzovaný případ dospěl k závěru, že návrh na zahájení disciplinárního řízení ze dne 3. 1. 2023 popsaným požadavkům nedostál.
22. Čestná rada OS ČLK Praha 1 vymezila v návrhu na zahájení disciplinárního řízení skutek tak, že žalobkyně „*při léčbě pana V. K. v době od 27. 6. 2019 do 19. 7. 2019 postupovala non lege artis, jak vyplývá ze závěru Odborného posudku oborové komise pro dermatovenerologii Vědecké rady České lékařské komory č. 33/2021*“. Takové vymezení skutku zcela nepochybně neposkytlo žalobkyni informaci o tom, za co konkrétně z toho, co uvedl stěžovatel ve stížnosti, má být vlastně disciplinárně stíhána. Za dostatečné ve vztahu k vymezení skutku nelze považovat ani další skutečnosti, které uvedla čestná rada v odůvodnění návrhu, tedy odkaz na vypracovaný odborný posudek a shrnutí jeho závěrů podle kterých „*současný zdravotní stav pacienta pana K. není komisi znám, ale lze důvodně předpokládat, že utrpěl psychickou újmu při informaci o nepodložených diagnózách, byly mu provedeny nepříjemné a bolestivé neindikované léčebné procedury, byla mu neoprávněně účtována větší část léčby vč. neindikovaných léků s nestandardním schématem podáváníí, trvalé poškození zdravotního stavu neočekáváme, nicméně poškozený o případném poškození nepředložil žádný lékařský důkaz*.“ Uvedené shrnutí poskytuje toliko domnělé závěry odborného posudku o následcích léčebného procesu žalobkyní, avšak nikterak skutkově nevymezuje, jakým způsobem žalobkyně postupovala *non lege artis*. Čestná rada dále v návrhu neuvedla, jak konkrétně měla žalobkyně porušit zákonnou povinnost uloženou jí při výkonu povolání dle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o ČLK, tedy jakým konkrétním jednáním postupovala neodborně a v rozporu s etikou a způsoby stanovenými zákony, což je zásadním procesním pochybením orgánů žalované.
23. Skutečnost, že žalobkyně byla seznámena se stížností a odborným posudkem v průběhu řízení předem a že se k těmto měla možnost vyjádřit, není z hlediska řádnosti obsahu návrhu na zahájení disciplinárního řízení podstatná. Shodně s výše citovaným rozsudkem NSS musí i krajský soud konstatovat, že skutek musí být jednoznačně vymezen v návrhu na zahájení

disciplinárního řízení, neboť jen tak je obviněnému lékaři poskytnuta možnost adekvátně hájit svá práva. Skutečnost, že o vytykánych pochybeních žalobkyně nabyla povědomost ze samotné stížnosti či odborného posudku na uvedený závěr nemá vliv, neboť předmět disciplinárního řízení nutně nemusí svým rozsahem korespondovat s podanou stížností příp. již vypracovaným odborným posudkem. Nadto, shodně jako žalobkyně argumentovala i v tomto případě, vymezení vytykaného pochybení v odborném posudku nemusí být dostatečně určité, tím spíše to platí pro samotnou stížnost, kterou podává pacient (medicínský laik). Žalobní námitka stran nedostatečně vymezeného skutku v návrhu na zahájení disciplinárního řízení je proto zcela důvodná.

24. V souvislosti s výše uvedeným je třeba za další závažné pochybení žalované označit žalobkyni namítanou skutečnost, že návrh na zahájení disciplinárního řízení jí nebyl v žádném okamžiku řízení doručen. Z obsahu spisu vyplývá, že návrh na zahájení disciplinárního řízení vydaný dne 3. 1. 2023 byl doručen předsedovi Čestné rady ČLK Praha 1 dne 25. 1. 2023. Není z něho však již zřejmé, že by byl doručen také žalobkyni, přitom se tak nestalo ani při předvolání k jednání Čestné rady ČLK. Ve smyslu § 8 odst. 2 disciplinárního řádu však bylo povinností doručit návrh na zahájení disciplinárního řízení do vlastních rukou žalobkyně nejpozději spolu s předvoláním k jednání čestné rady. Za uvedeného stavu tak byla žalobkyně postavena do situace, kde se měla dostavit k jednání Čestné rady ČLK, avšak neměla postaveno na jisto, co jí je vlastně kladeno za vinu, jaký je rámec vedeného disciplinárního řízení, a tedy ani co konkrétně bude předmětem nařízeného jednání a jakou procesní obranu bude moci uplatnit na místě samém. Uvedené pochybení je v projednávané věci o to závažnější za situace, kdy na uvedeném jednání Čestné rady ČLK, ke kterému byla žalobkyně předvolána bez znalosti návrhu na zahájení disciplinárního řízení, došlo také k vydání napadeného rozhodnutí.
25. Každé osobě obviněné z protiprávního jednání náleží soubor základních práv, jež jí nemohou být upřena. V této souvislosti lze odkázat i na čl. 6 odst. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, která obsahuje minimální standard práv každého, kdo je obviněn z trestného činu. Mezi tato práva náleží jak práva týkající se dokazování, tak právo být seznámen s podstatou obvinění a právo hájit se osobně nebo prostřednictvím obhájce. Krajský soud si je vědom judikатурních závěrů NSS, dle kterých nelze bez dalšího aplikovat všechny záruky trestního procesu ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod také na disciplinární řízení, jakkoli i v tomto typu řízení je třeba zajistit přinejmenším naplnění klíčových pravidel dokazování v řízení vedeném orgánem veřejné moci, v němž má být adresátu veřejné moci uložena povinnost (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 6. 2022, č. j. 10 As 516/2021-56, bod 15 a judikaturu tam uvedenou). Pokud je tedy nezbytné zajistit alespoň základní pravidla dokazování také v disciplinárním řízení, tím spíše je nezbytné trvat na tom, aby osoba obviněná z disciplinárního provinění byla řádně seznámena s podstatou podaného návrhu na jeho zahájení, navíc za předpokladu, že samotný stavovský předpis žalované tuto povinnost explicitně vyjadřuje.
26. Z hlediska nedostatečného vymezení skutku v návrhu na zahájení disciplinárního řízení je důvodná také námitka žalobkyně, že napadené rozhodnutí oproti návrhu na zahájení disciplinárního řízení vymezuje další skutek, a to tak, že „za léčbu uretritidy a prostatitidy naučtovala lékařka pacientovi částku 5 900 Kč, přestože byl pojištěncem VZP. Tím porušila ustanovení § 4 odst. 4 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování, ve znění pozdějších předpisů, a ustanovení § 9 odst. 2 písmeno a) zákona č. 220/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, protože nevykonávala lékařské povolání odborně a v souladu se

zákony“. Jakkoliv je uvedené jednání popsáno ve stížnosti pacienta, v samotném návrhu na zahájení disciplinárního řízení není tento skutek nikterak vymezen. V odborném posudku je pak finanční úhrada ze strany pacienta zmíněna jen okrajově tak, že mu byla neoprávněně účtována větší část léčby vč. neindikovaných léků. Soud ani takové vymezení tohoto skutku nepovažuje za dostatečně určité. Stejným způsobem není v návrhu na zahájení disciplinárního řízení vymezeno ani jednání žalobkyně, že „*k tomuto léčebnému postupu, který zasahoval do jeho integrity, nebyl získán informovaný souhlas v písemné formě*“.

27. Ve smyslu výše uvedených nezbytných náležitostí návrhu na zahájení disciplinárního řízení tak krajský soud uzavírá, že tento neobsahuje vyličení alespoň základních skutkových okolností, tj. jednání žalobkyně, které by alespoň v hrubých rysech vyličiilo projednávaný skutek, proč se jedná o návrh zmatečný (citovaný rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2014, č. j. 3 Ads 106/2013-29). Současně došlo k porušení práva žalobkyně na spravedlivý proces, tj. na možnost hájit se všemi zákonnými prostředky proti disciplinárnímu obvinění, neboť jí návrh na zahájení řízení nebyl ani doručen, proč se s ním nebyla před vydáním napadeného rozhodnutí seznámena a nemohla tak adekvátně reagovat na všechny skutkové okolnosti, které jí byly kladeny za vinu v napadeném rozhodnutí. Žalobkyně byla fakticky potrestána za skutky, pro které nebylo disciplinární řízení řádně zahájeno. Takový postup je zcela nepřípustný. Uvedené procesní pochybení žalované je třeba označit za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo jednoznačně vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a odůvodňuje tak jeho zrušení.

K námitce nepřezkoumatelnosti uložené sankce – vyloučení z ČLK

28. Krajský soud také nemohl přehlédnout odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k uloženému disciplinárnímu opatření. Disciplinární odpovědnost členů komory spočívá především v odpovědnosti za porušení zvláštních služebních či členských povinností v organizačním režimu ovládaném pravidly správně právního charakteru. Subjektem, který tuto odpovědnost uplatňuje, je příslušný disciplinární orgán. Na ukládání správně právních sankcí se pak vztahují základní trestněprávní zásady a pravidla (rozsudek NSS ze dne 16. 4. 2020, č. j. 5 As 39/2019-36, bod 28). Správní orgány jsou povinny při ukládání správního trestu zohlednit všechna zákonná kritéria (např. rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2019 č. j. 9 As 56/2019-28).
29. Dle § 13 odst. 4 disciplinárního řádu přitom řízení před Čestnou radou ČLK probíhá analogicky jako řízení před čestnou radou okresního sdružení komory. K posuzované námitce disciplinární řád v § 10 odst. 3 stanoví, že „*při rozhodování v řízení dle disciplinárního řádu je čestná rada okresního sdružení povinna přihlídnout: a) k povaze skutku a k jeho následkům, b) k okolnostem, za nichž byl spáchán, c) k osobě a poměrům lékaře, proti kterému je vedeno řízení dle disciplinárního řádu, d) k míře jeho zavinění. Je nutno volit takové disciplinární opatření, které se jeví jako adekvátní k disciplinárnímu provinění*“.
30. Aby tedy napadené rozhodnutí dostalo přezkoumatelnosti uloženého disciplinárního opatření, musí se vypořádat s individuálními okolnostmi daného případu, subjektivní mírou zavinění a poměry žalobkyně. Žalovaná se odůvodněním sankce zabývala na str. 7-8 napadeného rozhodnutí, přičemž dospěla k závěru, že nelze s ohledem na okolnosti a míru zavinění žalobkyně upustit od uložení disciplinárního opatření. Stejně tak označila za neadekvátní uložení pokuty v jakémkoliv zákonem stanoveném rozmezí či uložení podmíněného vyloučení z ČLK. Žalovaná dostatečným způsobem vypořádala povahu

skutku, jakož i formu zavinění, a také správně nepřihlížela k domnělým závěrům o následcích na zdraví pacienta, které v řízení nebyly nikterak prokázány.

31. Z hlediska okolností spáchání skutku (spíše však osobních poměrů žalobkyně) žalovaná opakovaně poukázala na dlouhodobost nezákonného jednání žalobkyně, aniž by však jakkoliv odůvodnila, v čem tato dlouhodobost spočívá. Ve čtvrtém odstavci na str. 7 pak uzavírá, že „co se týče osoby lékařky a také celého jejího přístupu k řízení dle Disciplinárního řádu ČLK, Čestná rada ČLK může shledat jediné pozitivum, a to v podobě dosavadní profesní bezúhonnosti žalobkyně“. V tomto ohledu je vypořádání se s poměry žalobkyně ve vztahu k uloženému disciplinárnímu opatření rozporuplné a nepřezkoumatelné, neboť přisuzuje žalobkyni přitěžující okolnost v podobě dlouhodobého nezákonného jednání, aniž by byla tato dlouhodobost řádně odůvodněna, navíc druhým dechem dodává, že jako pozitivum vyhodnotila její dosavadní bezúhonnost. Odhlédnout nelze ani od závěru žalované, že „ohledně úhrady léčby lékařka pravděpodobně pacienta uvedla v omyl, když ho neinformovala o možnosti léčby u jiného odborníka na účet zdravotní pojišťovny“. Nejenže se jedná o skutek, pro který nebyl podán návrh na zahájení disciplinárního řízení, jak soud uzavřel výše, zejména však se jedná o tvrzení v míře pravděpodobnosti, které nemá oporu ve správním spise, pročez nemůže být podkladem pro odůvodnění určení druhu opatření.
32. Řádné odůvodnění uložené sankce je nezbytnou náležitostí rozhodnutí o jakémkoliv správním deliktu. Žalobkyni byla žalovanou uložena sankce nejpřísnější ze všech možných, o to naléhavěji vyvstává potřeba jejího řádného odůvodnění. Ani této povinnosti však žalovaná s ohledem na uvedené nedostála, jelikož soud odůvodnění uloženého trestu shledává pro uvedené důvody nepřezkoumatelným, a tedy nedostatečným. Také tuto námitku žalobkyně proto soud vyhodnotil jako důvodnou.
33. S ohledem na výše uvedené zásadní nedostatky jednak ve vedeném správním řízení a jednak co do odůvodnění uloženého opatření nemůže napadené rozhodnutí v soudním přezkumu obstát. Z tohoto důvodu již pozbylo významu se dále zabývat jednotlivými věcnými žalobními body, proto se krajský soud dále nezabýval námitkami týkající se zjištěného skutkového stavu a průběhu dokazování v daném řízení a již pouze ve stručnosti pro úplnost vypořádal zbývající námitky procesního charakteru. Z věcných námitek dále vypořádal pouze námitku správnosti posudku jakožto stěžejního podkladu rozhodnutí. Z uvedeného důvodu soud proto z důvodu nadbytečnosti neprováděl k důkazu navrhovanou fotokopii sdělení laboratoře Prevedig ani přehled s VZP nasmlouvaných lékařských úkonů.

K porušení práva na vyjádření se k podkladům rozhodnutí

34. Žalobkyně dále namítala, že nebyl dodržen postup podle § 36 odst. 3 správního řádu, tj. možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a že nebyla informovaná o jejich sumarizaci v rozhodném období. Jak již soud uvedl výše, na disciplinární řízení se až na výjimky subsidiárně použije správní řád. Podle § 36 odst. 3 správního řádu platí, že „nestanoví-li zákon jinak, musí správní orgán před vydáním rozhodnutí ve věci dát účastníkům možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí“.
35. Právo účastníka řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí představuje jedno ze základních procesních práv ve správním řízení – možnost znát podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim znamená z pohledu účastníka řízení významný moment, díky němuž se výsledek řízení stává předvídatelným, a tedy souladným s principem předvídatelnosti aktů veřejné moci a ochranou legitimních očekávání adresátů veřejné správy. Uvedené právo předpokládá aktivní roli správního orgánu, který musí účastníky řízení sám vyzvat, aby se k podkladům

rozhodnutí vyjádřili (rozsudek NSS ze dne 3. 2. 2016, č. j. 2 As 284/2015-41). Smyslem daného procesního práva je umožnit účastníku řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci (rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36, č. 303/2004 Sb. NSS).

36. Pokud správní orgán nepostupuje v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, zpravidla se jedná o vadu řízení. Vady řízení jsou obecně důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí správního orgánu, avšak ne každá zjištěná vada správního řízení musí mít tento následek. Samotné porušení objektivních procesních pravidel totiž ještě nemusí samo o sobě znamenat porušení práva na spravedlivý proces. Tento účinek má teprve takové jejich porušení, jež by skutečně jednotlivce omezilo v některém konkrétním subjektivním procesním právu konat úkony, jež by byly způsobilé přivodit mu příznivější rozhodnutí ve věci samé (např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. I. ÚS 148/02, U 19/31 SbNU 327). Takovou situaci soud v nyní projednávaném případě neshledal.
37. Z obsahu správního spisu nevyplývá žádný konkrétní okamžik, který by vedl k závěru, že žalovaná před vydáním napadeného rozhodnutí poskytla žalobkyni možnost vyjádřit se ke všem shromážděným podkladům pro vydané rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Na druhou stranu lze žalované přisvědčit, že žalobkyně byla vyzvána k vyjádření se k odbornému posudku, na jehož závěrech vystavěla svou argumentaci, a žalobkyni byla rovněž zaslána samotná stížnost pacienta. Kromě dotčené zdravotnické dokumentace se přitom jednalo prakticky o jediné podklady pro rozhodnutí. Byť se tak nestalo procesně správným způsobem, má krajský soud vzhledem k této okolnosti za to, že fakticky byl smysl § 36 odst. 3 správního řádu naplněn, jelikož žalobkyně měla příležitost se k těmto podkladům rozhodnutí vyjádřit (což i učinila). V tomto směru nelze ani hovořit o tom, že by jí v průběhu řízení bylo upřeno právo navrhnout důkazní prostředky. Tuto námitku proto soud důvodnou neshledal.

K námitce smírného řešení sporu

38. K žalobní námitce stran nemožnosti navrhnout odklon soud uvádí, že disciplinární řád v § 8 odst. 6 výslovně stanoví, že uzná-li to čestná rada okresního sdružení komory (ČLK) za vhodné, může v průběhu jednání rozhodnout o konání smírčího řízení. Samotné smírčí řízení je pak upraveno v § 9 disciplinárního řádu. Jinými slovy se nejedná o právo žalobkyně na konání smírčího řízení, ale o diskreční pravomoc orgánů ČLK. Tato námitka je tedy nedůvodná.

K námitce neúčasti žalobkyně při jednání vědecké rady a nesprávnosti odborného posudku

39. Soud předně odkazuje na konstantní judikaturu správních soudů, že otázka týkající se hodnocení zdravotního stavu (v projednávané věci postupu *lege artis* při léčbě pacienta K.) je věcí odborně medicínskou, k níž nemá soud potřebné odborné znalosti, a proto se vždy obrací k osobám, které jimi disponují, aby se k těmto otázkám vyjádřily. Soud se proto ve vztahu k odbornému posudku mohl zaměřit jen na hodnocení jeho jednoznačnosti, určitosti, úplnosti a přesvědčivosti (rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 19/2013-35, č. 2916/2013 Sb. NSS). V lékařských posudcích či odborných vyjádřeních se hodnotí nejenom zdravotní stav, nýbrž se v nich zaujímají i závěry pro účel toho kterého řízení. Posudek lze považovat za úplný a přesvědčivý jen v případě, že se v něm posudková komise nebo lékař vypořádá se všemi rozhodnými skutečnostmi, přihlédne k potížím a námitkám

posuzované osoby a tyto své posudkové závěry jednoznačně a konkrétně zdůvodní. Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku způsobující jeho nepřesvědčivost nebo neúplnost nemůže soud nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to nemá potřebnou odbornou erudici (rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003-48; ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Ads 42/2003-61, č. 511/2005 Sb. NSS; nebo ze dne 9. 2. 2006, č. j. 6 Ads 25/2004-58).

40. K námitce žalobkyně, že nebyla přizvána k jednání Vědecké rady ČLK pro dermatovenerologii krajský soud uvádí, že ani toto oprávnění není v řízení dle disciplinárního řádu zakotveno. Dle § 4 odst. 9 disciplinárního řádu platí, že „*pokud bylo rozhodnuto o vypracování odborného lékařského posudku vědeckou radou komory, umožní sekretář vědecké rady komory lékaři, proti kterému stížnost směřuje, aby se do dvou týdnů od vyrozumění a zaslání kopie stížnosti k ní písemně vyjádřil. Vyjádření lékaře je poté jedním z podkladů pro odborné posouzení případu.*“ Tak tomu bylo i v projednávané věci, s jedinou výjimkou, kterou je nedoručení doplnění stížnosti žalobkyni a absence jejího vyjádření k tomuto doplnění. To vše za situace, kde doplnění stížnosti obsahuje blíže specifikovaná pochybení dle stěžovatele a kde je doplnění stížnosti jedním z podkladů pro odborné vyjádření. Uvedené pochybení nicméně nemá dle názoru soudu zásadní vliv na závěry odborného posudku, neboť tento se k absenci informovaného souhlasu, který byl předmětem doplnění stížnosti, blíže nevyjadřoval.
41. Z hlediska nároků kladených na odborné posudky dle výše uvedené judikatury je soud toho názoru, že odborný posudek zcela jednoznačně a konkrétně odůvodňuje svůj závěr, že žalobkyně postupovala *non lege artis* ve smyslu diagnostiky a následné léčby pacienta K. prováděné žalobkyní. Žalobkyni nelze dát za pravdu, pokud namítá, že se jedná o právní závěr. Závěr o postupu (*non*) *lege artis* je závěrem odborným, tedy zda byl nebo nebyl při poskytování zdravotních služeb dodržen náležitý odborný postup. Teprve následně bylo na žalované, aby se v napadeném rozhodnutí vypořádala s tímto závěrem, a to již v kontextu konkrétní právní úpravy, což učinila na str. 6 napadeného rozhodnutí. Žalovaná správně nepřihlížela k domněnkám stran způsobené psychické újmy a bolestivé terapie žalobkyni pacientovi. Tyto závěry odborného posudku jsou totiž pouze hypotetické, bez konkrétních podkladů, které by je potvrdily nebo vyvrátily (např. výpovědi pacienta K.). Dle názoru soudu nelze z obsahu odborného posudku dovodit ani znaky tendenčního osobního názoru zpracovatelů posudku. Ekonomické dohody o platbách mezi žalobkyní a pacientem taktéž nebyly hodnotícím kritériem, neboť o nich odborných posudek nikterak nepojednává.
42. Mezi nároky kladené na odborný posudek pak nelze bez dalšího řadit také zdůvodnění správného postupu, tj. postupu *lege artis*, jak namítá žalobkyně. Vypracovaný odborný posudek, coby jeden z podkladů pro rozhodnutí ve věci samé, se má zaměřit na zodpovězení otázky, zda byl nebo nebyl při poskytování zdravotních služeb dodržen náležitý odborný postup. V případě nedodržení náležitého odborného postupu je pak třeba přesvědčivým způsobem uvést jeho popis. V tomto směru jsou závěry odborného posudku soudu jednoznačné.

K námitce nedostatečného poučení o procesních právech žalobkyně

43. Nelze přisvědčit ani námitce žalobkyně, že byla nedostatečně poučena o svých právech v průběhu řízení. Součástí předvolání k jednání konanému dne 12. 4. 2024 bylo i poučení o procesních právech žalobkyně, včetně možnosti namítat podjatost členů Čestné rady ČLK. Tomuto poučení se dostalo žalobkyni také na jednání samém, jak vyplývá z jeho zápisu,

přičemž žalobkyně žádnou námitku nevznesla. Stejně tak nelze žalobkyni přisvědčit v namítaném složení členů Čestné rady ČLK s odkazem na jejich odbornost. Čestná rada ČLK je tvořena 9 členy a je zvolena sjezdem delegátů dle § 15 odst. 2 písm. c) zákona o ČLK. Zástupce pro sjezd delegátů volí okresní shromáždění tvořené všemi členy komory zapsanými v seznamu vedeném jednotlivým okresním sdružením (§ 11 zákona o ČLK). Jinými slovy zákon nikterak nestanovuje jako kritérium pro vznik a volbu členů Čestné rady ČLK podmínku zastoupení jednotlivých odborností. Lichá je též námitka neobornosti zpracovatelů odborného posudku, neboť tento byl vypracován Oborovou komisí pro dermatovenerologii vědecké rady ČLK v zastoupení zpracovatelů z oboru dermatovenerologie.

K námitce neinformovanosti o postoupení věci k Čestné radě ČLK

44. Žalobkyně také namítala, že nebyla řádně informována o tom, že její věc bude projednávána před Čestnou radou ČLK, což považuje za porušení zásady transparentnosti řízení. Lze konstatovat, že poskytnutí informace žalobkyni o dalším průběhu řízení a projednání věci před Čestnou radou ČLK bylo nepochybně vhodné. Opět se však nejedná o vadu řízení takové intenzity, která by měla vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Žalobkyně si této skutečnosti musela být vědoma nejméně od 18. 12. 2023, kdy jí bylo doručeno předvolání k jednání Čestné rady ČLK, samotné první jednání proběhlo až dne 12. 4. 2024. Žalobkyně však ani netvrdí, jaká újma jí touho neinformovaností byla způsobena.

K námitce týkající se vyhlášení rozhodnutí

45. Zcela na závěr k námitce žalobkyně týkající se vyhlášení napadeného rozhodnutí pak již jen soud dodává, že u zápisu z jednání konaného 12. 4. 2024, při němž bylo ve věci rozhodnuto, si krajský soud nemohl nevšimnout, že tento neobsahuje veškeré formální náležitosti ve smyslu § 18 správního řádu (identifikace členů komise, absence podpisů). Stejně tak ze zápisu není zřejmé, zda a jakým způsobem došlo k oznámení a odůvodnění napadeného rozhodnutí a k poučení o opravném prostředku. Uvedený postup je v rozporu s § 10 odst. 4 disciplinárního řádu, dle kterého *po skončení porady oznámí pověřený člen čestné rady okresního sdružení rozhodnutí s podstatným odůvodněním a poučením o opravném prostředku*, jak žalobkyně namítala. Dle § 13 odst. 4 disciplinárního řádu přitom řízení před Čestnou radou ČLK probíhá analogicky jako řízení před čestnou radou okresního sdružení komory. Jak však dále vyplývá z § 13 odst. 6 disciplinárního řádu, *rozhodnutí musí být vypracováno písemně a musí obsahovat výrok, odůvodnění a poučení o opravném prostředku (...)*. To napadené rozhodnutí splňuje. Skutečnost, zda při jednání dne 12. 4. 2024 bylo či nebylo oznámeno přijaté rozhodnutí, tak nehraje zásadní roli, neboť právní následky vyvolává jen a pouze rozhodnutí vyhotovené v písemné formě po jeho doručení dotčeným účastníkům. Případné nedostatky samotného zápisu pak samy o sobě nezákonnost rozhodnutí nezpůsobí, neboť samotný zápis vliv na právní sféru žalobkyně nemá. Jak vyplývá ze správního spisu, napadené rozhodnutí bylo podepsáno jak předsedou Čestné rady ČLK, tak pověřeným členem Čestné rady ČLK MUDr. J. D., který byl jednání dne 12. 4. 2024 přítomen. Absenci podmínky dle § 13 odst. 2 disciplinárního řádu tak soud neshledal.

IV. Závěr a náklady řízení

46. Nedostatečnost návrhu na zahájení disciplinárního řízení je třeba označit za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jež mělo za následek nezákonné

rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Odůvodnění uloženého disciplinárního opatření je pak pro rozporuplnost nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud proto napadené rozhodnutí zrušil a – nemaje podle s. ř. s. jiné volby – věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm bude na příslušných orgánech žalované, aby řádně vypracovaly a doručily návrh na zahájení disciplinárního řízení žalobkyni a o věci znovu rozhodly, mj. v souladu s § 10 odst. 4 disciplinárního řádu, přičemž v rozhodnutí mj. řádným způsobem odůvodní uložené disciplinární opatření (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

47. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšná žalobkyně má právo vůči žalované na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně tvoří: 1) zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a 2) náklady za zastupování žalobkyně advokátem, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen „AT“) jako odměna za zastupování ve výši 9 300 Kč za 3 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) AT, tj. převzetí zastoupení, sepsání žaloby a sepsání repliky, přičemž odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3 100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT, a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 900 Kč, tj. 3 x 300 Kč dle § 13 odst. 4 AT. Jelikož je zástupce žalobkyně plátcem DPH, přiznal soud též její náhradu ve výši 21 % z odměny a náhrad. Celkové náklady žalobkyně tak činí 15 342 Kč. Dupliku soud neshledal účelnou, tuto nevyžadoval a pro posouzení věci ani nepřinesla nic nového.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu, který o ní rozhodne.

Nesplní-li povinný dobrovolně povinnost uloženou mu výrokem II. tohoto rozsudku, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo exekuci.

Olomouc 22. října 2025

JUDr. Michal Jantoš v. r.
předseda senátu